

изъ горы-тѣ, дѣ кога гладни ся лѣжали подѣ сѣщѣ такавѣ сѣнкѣ, кога какъ... кога какъ, съ еднѣ рѣчѣ, за сичкый имѣ миналый животъ и работы, тѣ направихѣ едно кратко въспомненье. Часто лице имѣ получаваше радостенѣ видѣ, очи имѣ ся наливахѣ и бльщяхѣ тѣмъ свѣтло, като да искахѣ да кажѣтъ: „послѣ сичко това още сме живи и здрави!!!“ Нѣ; за злѣ честь тѣхнѣ, тѣ ся лѣжахѣ и тѣхна-та радость не бѣше тѣмъ за много. Рано или късно злото всѣгда ся наказва. Читатели-тѣ ни сѣкамѣ поминятъ, по прѣди описана въ късо, тѣхнѣ-тѣ Исторіѣ.

Додѣ Желе и Никола ся наслаждавахѣ подѣ сѣнчасто-то дѣрво съ такыва побѣдоносны мысли, и додѣто ся приканвахѣ съ по чашкѣ ракійцѣ, що стоеше на прѣдѣ имѣ въ едно калаено павурче, булка-та, наедно съ къщницѣ-тѣ старехѣ ся да приготвятѣ обѣда, а Станка ту шеташе около имѣ, ту ся затичаше да поглѣдва прѣзъ процѣпки-тѣ на вратника да ли иде нѣкой.

Дядо Иванѣ не доде. Желе като видѣ че той ся позабави, прати едно момченце да му обади, че ся дошле и какъ додохѣ само Желе и Никола, а за Станкины и Петровы нищо да не казва. При това Желе зарѣчѣ на булкѣ-тѣ и на Станкѣ да потърпятѣ малко и да ся не показватѣ на баща си, ни на Стоенчѣ, додѣ той имѣ не скымне. Това зарѣчване бѣше усилно за Станкѣ, тя съ нетърпеню едва чакаше да види